

ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

Περικλής Μποζινάκης

Έφταιγε και το ατύχημα, σίγουρα. Δεν ήταν μόνο η έμφυτη ανάγκη του για απομόνωση και η εμμονή του με το ίντερνετ που τον ωθούσε στην αγοραφοβία, έναν σχεδόν παραμυθένιο τρόπο για τις διαστάσεις του χώρου, για τα πλήθη των ανθρώπων που τις περιδιαβαίνουν, για την παραμικρή έκθεση στην περιέργεια και τις απρόβλεπτες διαθέσεις αυτών των ανθρώπων. Η λέξη «ατύχημα» είναι βέβαια αρκετά κομψή για να περιγράψει αυτό που συνέβη εκείνη τη νύχτα, στο δεύτερο μπάνιο του σπιτιού που γινόταν το πάρτι των κομπιουτεράδων που γιόρταζαν το νέο τους παιχνίδι. Σύντομα θα έβγαινε στην αγορά, και μερικοί διαφωνούσαν με κάτι τέτοιο. Το θεωρούσαν επικίνδυνο και ακατάλληλο για δημόσια κατανάλωση, και πίστευαν πως επηρέαζε το μυαλό και το σώμα του παίκτη.

Όλα αυτά που φαίνονται σαν περιττές λεπτομέρειες, σχετίζονται άμεσα με την ουσία αυτής της αφήγησης. Είδα τον Γιάννη Πετρόπουλο τελευταία φορά πριν επτά μήνες, και μου μίλησε ο ίδιος για την καταστροφή εκείνη τη νύχτα στο πάρτι. Όσα θα συνοψίσω εδώ, τα έμαθα βλέποντας τι κατέγραψαν οι κάμερες του σπιτιού και ακούγοντας τις φωνητικές σημειώσεις του, αλλά κι από ένα τηλεφώνημα του ίδιου, πριν δεκαπέντε μέρες, αργά τη νύχτα.

Λίγο πριν απομονωθεί για πάντα, ο Πετρόπουλος είχε δεχθεί την πρόταση, σαν φωτογράφος που ήταν, να απαθανατίσει το γάμο ενός μοντέλου με κάποιον πλούσιο Ρώσο του υπόκοσμου. Είχε βιντεοσκοπήσει τη συγκεκριμένη γυναίκα για λογαριασμό κάποιας εταιρίας με πορνό DVD. Την είχε φωτογραφίσει επίσης για κάποιο ερωτικό site, και η κοπέλα ένοιωθε υποχρεωμένη απέναντί του που την είχε καδράρει σε πραγματικά ερεθιστικές πρακτικές, βοηθώντας την καριέρα της. Ο Πετρόπουλος τη συμπαθούσε την Κάτια. Δέχτηκε τη δουλειά τολμώντας όχι μόνο να βγει απ' το σπίτι και να διασχίσει την πόλη, αλλά και να πατήσει το πόδι του σε μια από τις περιοχές του λεκανοπεδίου που δεν θα τολμούσε ποτέ να επισκεφτεί. Ο γάμος γινόταν στη Χασιά. Ο γαμπρός ήταν μάλλον κάποιος λαθρέμπορος που διατηρούσε μπαρ με κονσομασιόν. Ο Πετρόπουλος ήταν υποχρεωμένος να φωτογραφίζει επί μία ολόκληρη νύχτα μια σουρεαλιστική πομπή από μεθυσμένους κρετίνους και κέρινες γιαγιάδες μέσα σε μια χασαποταβέρνα που μύριζε πηγμένο αίμα. Το ζευγάρι ήρθε λοιπόν *KAI* στο πάρτι για το νέο παιχνίδι που θα κυκλοφορούσε στο ίντερνετ. Η Κάτια ήταν πασαλειμμένη με κραγιόν, και ο εγκληματίας σύζυγός της τύφλα στο μεθύσι. Θα πρέπει να έμοιαζαν σαν τη μύγα μες στο γάλα. Κάποια στιγμή ο σύζυγος άρχισε να σέρνεται σα γουρούνι μέχρι που φάνηκε να χάνει τις αισθήσεις του, και τότε η Κάτια ακολούθησε τον Πετρόπουλο στο μπάνιο, πειθοντάς τον πως ο άντρας της είναι σε κώμα, και πως δεν θα τους ακούσει κανείς. Το αλκοόλ τους είχε κάνει και τους δύο πολύ απρόσεκτους. Ο σύζυγος συνήλθε απροσδόκητα και μπούκαρε στο μπάνιο, αντικρίζοντας την Κάτια να κάνει πρόβες για την επόμενη ταινία της, με τον Πετρόπουλο. Όρμησε μέσα. Ο φωτογράφος έφυγε τρέχοντας, χάρη στη γυναίκα που επιτέθηκε στον μεθυσμένο σύζυγό της, εμποδίζοντας τον να σκοτώσει τον παρτενέρ της. Ο Γιάννης Πετρόπουλος δεν ξεπέρασε ποτέ τον φόβο πως ο τύπος θα τον έψαχνε παντού για να πάρει εκδίκηση. Απομονώθηκε οριστικά, αποτραβηγμένος σ' ένα σκοτεινό κελυφος, ξεχνώντας τον ακόμη ζοφερότερο έξω κόσμο. Οι επαφές με τους ελάχιστους συνεργάτες και φίλους του γίνονταν πλέον μόνο μέσω υπολογιστή. Σταμάτησε να κάνει φωτογραφίες, να πηγαίνει σε στούντιο, σε γραφεία περιοδικών και σε πανηγύρια. Τα χρήματα και οι μονάδες του τελείωναν. Οι δόσεις των λογαριασμών για τις εγχειρήσεις αντικατάστασης οργάνων είχαν να πληρωθούν τρεις,

τέσσερις μήνες. Και οι εγχειρήσεις αυτές είναι απαραίτητες, όπως όλοι ξέρουμε, ιδιαίτερα για τους κατοίκους των μεσογειακών χωρών, που μετατρέπονται σταδιακά σε Τριασικό τοπίο.

Κλεισμένος στο παλιό του πατρικό, ο Γιάννης Πετρόπουλος δεν αντιλαμβανόταν τη διαδοχή των ημερών. Πλησίαζε ο μήνας που έπρεπε να αλλάξει συκώτι, και την άνοιξη ήταν η σειρά του δεξιού λεμφικού του αδένου. Όμως δεν τον ένοιαζε. Δεν μπορούσε να δει σε τόσο βάθος χρόνου. Ο χρόνος κυλούσε με τις εναλλαγές της οθόνης του πάλμποτ και των παραστάσεων στο μυαλό του. Περιφερόταν μέσα στο άδειο σπίτι μόνιμα συνδεδεμένος με το ίντερνετ, χαμένος σε ιστοσελίδες που τον έτρεφαν σαν απαραίτητες βιταμίνες, και συμμετοχές σε διαδραστικά παιχνίδια στα οποία είχε εδώ και χρόνια εθιστεί, και τα θεωρούσε βαρετά.

Κάθε τόσο, ιδίως τα δειλινά, έριχνε μια ματιά μήπως έχει παρκάρει κάποιο αυτοκίνητο για πολλή ώρα απ' έξω, και έστηνε αφτί για πιθανά βήματα στην τσιμεντένια σκάλα. Μετά από λίγο καιρό εντόπισε τις *ΟΡΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ* στο ίντερνετ και αμέσως δήλωσε συμμετοχή. Ήταν το παιχνίδι για το οποίο είχε γίνει το πάρτι που παραλίγο να τον καταστρέψει.

Ο Γιάννης προφανώς ταραχτήκε, ή τουλάχιστον ένοιωσε άβολα στην πρώτη και μοναδική του εμπειρία στις *ΟΡΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ*. Οι επισκέπτες ήταν αξιοσημείωτα πολλοί, από διάφορα μέρη του κόσμου, μα μόνο δύο, επιλεγμένοι τυχαία και άμεσα, θα συμμετείχαν σε κάθε πρόγραμμα, στοιχηματίζοντας για την κατάληξή του. Οι περισσότεροι θα έχετε ακουστά το συγκεκριμένο παιχνίδι. Έχει ήδη φανατικούς εχθρούς και εθισμένους φίλους, και θεωρείται «καλτ» στο αντεργκράουντ κύκλωμα.

Αυτό που είδε να εκτυλίσσεται στο μυαλό του και στις πολλαπλές οθόνες, σπαρμένες στο μισοσκοτάδο του σπιτιού του, θα πρέπει να τον τρομοκράτησε και να έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην οριστική απομόνωσή του και την κατάληξή της. Δεν θα επεκταθώ πολύ, γιατί τα αποτελέσματα είναι πολύ πιο σημαντικά από την αιτία τους. Ολόκληρο το παιχνίδι δεν είναι παρά η λεπτομερής διαδικασία εγχειρήσεων σε δύο ναρκωμένους ανθρώπους άγνωστης προέλευσης, ενός άντρα και μιας γυναίκας νεαρής ηλικίας, με έναν απώτερο σκοπό: τη σταδιακή αφαίρεση τμημάτων του σώματός τους, μέχρι να φτάσουν να καταλαμβάνουν τον λιγότερο δυνατό χώρο παραμένοντας ζωντανοί. Τα δύο ανθρώπινα υποκείμενα, παγιδευμένα σαν μύγες σ' έναν ιστό από σωληνάκια και ορρούς ώστε να τροφοδοτούνται συνεχώς με αίμα, ακρωτηριάζονται σταδιακά και με απίστευτη ακρίβεια και προσοχή. Τους αφαιρούνται χέρια, πόδια, σπόνδυλοι, πλευρά, όγκοι σάρκας και λίπους, ο ένας πνεύμονας, το ένα νεφρό, σιαγόνες, ωμοπλάτες, οστά της λεκάνης... Στην εκδοχή στην οποία συμμετείχε και ο Πετρόπουλος, την πρώτη δηλαδή, το ζευγάρι των υποκειμένων άντεξε ως το τελικό στάδιο, κι αυτό ήταν το χειρότερο. Αργά μια νύχτα, μετά από πολυήμερη διαδικασία, αυτό που είχε απομείνει από τα δύο σώματα ήταν μόνο το κεφάλι, μια υποτυπώδης σπονδυλική στήλη, δυο πλευρικά οστά που έκρυβαν έναν πνεύμονα και την καρδιά, κι ένα μικρό δερμάτινο σακούλι με εντόσθια που κατέληγαν σε μια έξοδο. Τα υποκείμενα συνέχιζαν ν' ανασαίνουν και να ονειρεύονται αδιανόητους εφιάλτες.

Ήταν απροετοίμαστος για κάτι τέτοιο. Όσοι ήξεραν από πριν λεπτομέρειες για το σόου, είχαν κρατήσει το στόμα τους κλειστό.

Δεν αναζήτησε ποτέ ξανά τις *ΟΡΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ*. Συνέχισε να σερφάρει σε άλλες περιοχές καθώς η νύχτα διαδεχόταν τη μέρα, κι εκείνος συρρικνωνόταν κλεισμένος στον εξωσκελετό του, παραγγέλλοντας γεύματα και είδη πρώτης ανάγκης με πίστωση, και φωτογραφίζοντας όλο και συχνότερα το εσωτερικό του σπιτιού του, το μέρος που θα τον κατάπινε τελικά.

ΠΛΑΓΙΑ

Αν μόνο μπορούσα να διώξω τις εικόνες απ' το μυαλό μου, θα ήταν όλα πιο εύκολα. Όμως αυτό το γαμημένο το παιχνίδι μ' ακολουθεί παντού. Δεν ξέρω αν είναι αληθινό, αν ακρωτηριάζονται πραγματικά αυτοί οι άνθρωποι ή αν το ψυχοβγαλτικό αποτέλεσμα είναι προϊόν ειδικών εφέ, αλλά για μένα δεν έχει σημασία. Πρέπει να βρω έναν τρόπο να το διώξω από μέσα μου. Έκλεισα τον κεντρικό υπολογιστή και τις οθόνες, επιβάλλοντας αυτή την απεγνωσμένη απόφαση στον εαυτό μου, ο οποίος αρνιόταν να αποκοπεί από τη μήτρα της τεχνολογίας. Χάιδεψα τους σάρκινους αισθητήρες του πάλμτοπ, που μοιάζουν με συστελλόμενα σπλάχνα, και το δέρμα του άρχισε να ζαρώνει καθώς το εύπλαστο οργανικό μηχάνημα έπεφτε σε νάρκη. Μετά, τράβηξα την οπτική ίνα από την υποδοχή στη βάση του κεφαλιού μου, και αυτό ήταν. Το μυαλό μου είναι πια μόνο του, αυτό και το άδειο σπίτι. Πρέπει να είναι η πρώτη φορά εδώ και δεκαπέντε, είκοσι χρόνια που περνούν δύο εικοσιτετράωρα χωρίς να είμαι στο ίντερνετ. Χωρίς να έχω οποιαδήποτε επαφή με υπολογιστή. Κάτι που έπρεπε να είχα κάνει πιο νωρίς, όσο υπήρχε ακόμη χρόνος. Τώρα με έχει πιάσει μανία να φωτογραφίζω τους χώρους του σπιτιού, σε κάθε πιθανή ώρα. Είναι απίστευτο το πόσο διαφορετικοί μοιάζουν κατά την πορεία της μέρας. Υποψιάζομαι πως κάτι συμβαίνει με τα δωμάτια, με τον εσωτερικό χώρο του σπιτιού. Σαν τα κορμιά των άτυχων θυμάτων στις ΟΡΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ, ο χώρος μοιάζει να μειώνεται, σταδιακά και ανεπαίσθητα...

ΕΩΣ ΕΛΩ

Σίγουρα ο Πετρόπουλος δεν ήξερε πόσο δίκιο είχε εκείνη τη στιγμή που πρόφερε αυτές τις λέξεις. Αν με είχε ακούσει από τις πρώτες μέρες και είχε έρθει σε επαφή με τον ψυχίατρο που του είχα συστήσει, ίσως τα πράγματα να έπαιρναν διαφορετική τροπή. Συνάντησα τον Δρ Καμή, και μου είπε πως σε μερικά χρόνια η περίπτωση του Γιάννη Πετρόπουλου θα αποτελεί ένα συγκεκριμένο, αναγνωρίσιμο σύνδρομο. Στο μεταξύ αποφεύγω να ξανακοιτάξω τις ψηφιακές φωτογραφίες που είναι μαζεμένες στον υπολογιστή του. Με κάνουν να ανατριχιάζω, μεταδίδουν κάτι τρομακτικό που όμως δεν μπορώ να προσδιορίσω, ούτε να περιγράψω με λόγια. Δίνουν την αίσθηση πως η κάμερα κατέγραψε την ανησυχητική αναμονή των χώρων που μοιάζουν στοιχειωμένοι απ' τον ένοικό τους, πως αποτύπωσε τα δωμάτια όπως τα αντιλαμβάνονταν το μυαλό του φωτογράφου, κι όχι όπως είναι πραγματικά. Μια ανεπαίσθητη μα και αδιάκοπη μεταβολή, που φαινόταν στις σκιές που πύκνωναν. Δεν έχω προσπαθήσει να εντοπίσω το συγκεκριμένο διαδραστικό παιχνίδι, πραγματικά πιστεύω πως είναι επικίνδυνο. Δεν ξέρω πόσο ρόλο έπαιξε στο κατρακύλημα του Γιάννη Πετρόπουλου στην παράνοια, όμως ξέρω πως κάτι τόσο ακραίο και σοκαριστικό μπορεί να διαδοθεί πολύ γρήγορα, από τη στιγμή που όλοι ζουν ουσιαστικά στο διαδύκτιο. Ο Δρ Καμή μου εξέθεσε συγκεκριμένες απόψεις για τα αποτελέσματα που μπορεί να έχει στον εγκέφαλο η μακρόχρονη, σχεδόν ολοκληρωτική έλλειψη δράσης μέσα στον φυσικό χώρο, πραγματικής ζωής δηλαδή, και η απόκτηση εμπειριών με εικονικό τρόπο, μέσω τεχνολογικής υποστήριξης. Νομίζω πως οι *Οριακές Περικοπές* αποτελούν μια τρομοκρατική ενέργεια, έναν ιό που εξαπλώνεται στα θεμέλια του ίντερνετ, μια ακραία διαμαρτυρία, και τέλος, τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Το μήνυμα είναι σαφές: ο χώρος που καταλαμβάνουμε μειώνεται αμείλικτα, όλο και περισσότερο, μέχρι να καταλήξει να κατοικείται μόνο απ' το μυαλό μας.

ΠΛΑΓΘΑ

Σήμερα επιχείρησα να βγω έξω, υπερνικώντας το φόβο για τους μπράβους του άντρα της Κάτιας που μπορεί και να με παρακολουθούσαν. Ήρθα όμως αντιμέτωπος με ένα μεγαλύτερο πρόβλημα: μου ήταν αδύνατο να διανύσω τις απέραντες αποστάσεις που με εκμηδένιζαν, αυτό το νεκροταφείο αυτοκινήτων και κολοσσιαίων πύργων που χάνονταν στην άβυσσο του ουρανού. Ένοιωσα ίλιγγο και ζαναμπήκα στο σπίτι, σαν πρωτόζωο που δοκιμάζει τον εχθρικό έξω κόσμο και αποτραβιέται με μια οντολογική ανασφάλεια στο κέλυφός του.

Κλεισμένος ξανά στο σπίτι αγωνίζομαι να μην υποκύψω στην ανάγκη μου να ανοίξω τον υπολογιστή, να συνδεθώ με το ίντερνετ και να κατοικήσω και πάλι στον φυσικό μου χώρο. Τα καταφέρνω. Κάνω γυμναστική, μεταφέρω παλιά βιβλία από το υπόγειο, τα ξεσκονίζω, τα ξεφυλλίζω, διαβάζω αποσπάσματα. Μαγειρεύω. Και προσπαθώ να κοιμηθώ. Απόψε, το υπνοδωμάτιο μου δίνει την αίσθηση πως είναι ακόμη μικρότερο. Ο τοίχος με την ντουλάπα σα να πλησίασε μερικά εκατοστά προς το κρεβάτι, από την τελευταία φορά. Και η μπαλκονόπορτα, μοιάζει μεγαλύτερη, και νομίζω πως αν σηκωθώ μπορώ ν' αγγίξω το ταβάνι, και τα πόδια μου άρχισαν να περισεύουν από το κρεβάτι – ή κάνω λάθος;

Ανήμπορος να κοιμηθώ, σηκώνομαι και σαν χαμένο φάντασμα αρχίζω να περιφέρομαι φωτογραφίζοντας τους χώρους του σπιτιού. Δεν υπάρχει αμφιβολία, το σπίτι μικραίνει. Η εγώ χάνω τα λογικά μου. Επιστρέφοντας στο δωμάτιό μου διασχίζω τον μεγάλο διάδρομο με μερικά βήματα, νοιώθοντας τους τοίχους να απέχουν μερικά εκατοστά από τους ώμους μου...

Φυσικά επιχειρώ να βγω έξω, αγνοώντας οποιαδήποτε ανασφάλεια, όμως η λογική υπερισχύει όταν, ανάβοντας τα φώτα οι χώροι αποκαλύπτονται επιστρέφοντας στις γνώριμες διαστάσεις τους. Ούτε που ξέρω από πότε άρχισε αυτό. Νομίζω πως ήταν πάντα έτσι, κι όμως, νοιώθω αγωνία, πρωτόγνωρο φόβο. Τα τηλεφωνήματα έχουν πάψει, από γνωστούς που έχω να δω χρόνια - με σάρκα και οστά εννοώ. Σίγουρα έχουν μαζευτεί κάποια μηνύματα, τα τελευταία, στον υπολογιστή που κοιμάται, όμως δεν θέλω να έρθω σε επαφή με αυτούς που τα έστειλαν. Δεν θα είχα τι να τους πω. Περιμένω να δω ξανά τον χώρο να μειώνεται, αν και νομίζω πως ακόμη και τώρα, τα δωμάτια μοιάζουν μικρότερα. Τα περιδιαβαίνω μετρώντας τα, επαναλαμβάνοντας αυτιστικά κάποιες λέξεις επιβεβαίωσης: δεν μπορεί, ιδέα σου είναι, ή, ακόμη χειρότερα, κάτι συμβαίνει με το σώμα σου, με τις δικές σου διαστάσεις, όχι του σπιτιού.

Το χειρότερο είναι ότι νομίζω πως κάτι άκουσα ενόσω σκεφτόμουν όλα αυτά, πως η ένταση του μισόφωτου αυξομειώθηκε για μια στιγμή στο βάθος του χολ. Η ιδέα πως κάποιος άλλος βρίσκεται εδώ, εκτός από μένα, εμφανίζεται για πρώτη φορά στο μυαλό μου.

Οι ηχογραφήσεις αυτές προηγούνται του τηλεφωνήματος και του παράξενου μονολόγου που άκουσα εκείνο το βράδυ. Εικόνα δεν υπήρχε στο κινητό. Όλη αυτή η ιστορία μου ξυπνάει κάποιον κρυμμένο φόβο, μου δημιουργεί ένα αίσθημα βαθιάς ανησυχίας... Ίσως επειδή τα στοιχεία που σας παραθέτω αφορούν πολύ περισσότερο κόσμο εκτός από τον Γιάννη Πετρόπουλο.

Ο Δρ Καψής δημοσίευσε μια κάπως αμήχανη, αλλά πάντως αρκετά πειστική άποψη που δημιούργησε ποικίλες αντιδράσεις. Υποστηρίζει μεταξύ άλλων, πως ο εγκέφαλός μας είναι φτιαγμένος έτσι ώστε να αφομοιώνει εμπειρίες μέσα στις φυσικές διαστάσεις του χώρου, και πως αν του στερήσεις αυτό το περιβάλλον αντικαθιστώντας το με κάποιο εικονικό, ο εγκέφαλος θα καταλήξει να αντιλαμβάνεται το χώρο διαστρεβλωμένα: όλο και λιγότερο, όλο και πιο

περιορισμένο. Οι μεγάλες αποστάσεις θα είναι αδιανόητες για τον κάθε πρωτοπόρο, τον πάσχοντα από το νέο αυτό σύνδρομο. Και, μέσα στα όλο και λιγότερα τετραγωνικά, η μόνη παραφωνία θα είναι πλέον ο ίδιος του ο εαυτός.

ΠΛΑΓΙΑ

Απόψε το ακούω καθαρότερα, το ανασάλεμα κάποιου που κοιμάται και που ο ύπνος του είναι ανήσυχος, το στριφογύρισμά του καθώς προσπαθεί να ξεφύγει από κάποιο δυσάρεστο όνειρο, το ίδιο που βασανίζει κι εμένα. Σηκώνομαι και πάω να κοιτάξω στο σαλόνι. Κανείς δεν κοιμάται, σε κανέναν από τους καναπέδες. Ανακαλύπτω πως επιστρέφω στο υπνοδωμάτιο κάνοντας μόλις δυο-τρία βήματα και μία απλή στροφή, στην κουζίνα. Για να πάω από τη μία άκρη του σπιτιού στην άλλη. Οι τοίχοι όχι μόνο πλησιάζουν όλο και πιο πολύ προς ένα νοητό κέντρο, μα φαίνονται και αλλαγμένοι. Αποκτούν τη χροιά τοιχωμάτων σε υπόγειο, φθαρμένων από την υγρασία, λες και το σπίτι βρίσκεται θαμμένο στα βάθη αρχαίων πετρωμάτων, που απειλούν να το αφανίσουν. Συρρικνώνομαι στο κρεβάτι, ένα μονχλιασμένο έπιπλο σαν σεντούκι, νιώθοντας τα πάντα να έρχονται προς το μέρος μου μ' έναν ανεπαίσθητο τριγμό.

Το περίμενα πω θα συνέβαινε αυτό, όπως στους εφιάλτες. Δεν υπάρχουν έξοδοι από το σπίτι. Οι πόρτες και τα παράθυρα σ' αυτόν τον όλο και απλούστερο χώρο, έχουν χαθεί. Σκιώδεις επιφάνειες έχουν πάρει τη θέση τους, που πλησιάζουν η μία την άλλη. Προχωρώ στριμωγμένος στο διάδρομο που μοιάζει με στενόμακρο μπουντρούμι, σίγουρος πλέον για την παρουσία του παρείσακτου ακριβώς δίπλα μου, να κινείται πίσω από τον τοίχο, σε ότι έχει απομείνει από το σαλόνι. Το μπάνιο δεν είναι παρά ένας χώρος σαν εντοιχισμένη ντουλάπα, με τον καθρέφτη της να περιμένει, πάνω από έναν μικροσκοπικό, οξειδωμένο νιπτήρα.

ΕΩΣ ΕΛΩ

Εδώ σταματάνε τα ηχογραφημένα ντοκουμέντα, και απομένουν μόνο οι κάμερες. Χλωμές, σκοτεινιασμένες προοπτικές των εσωτερικών χώρων του σπιτιού, τις οποίες διασχίζει κατά διαστήματα μια ανθρώπινη σκιά που μιλάει μόνη της, ζαρωμένη, προχωρώντας με την πλάτη στον τοίχο... Η διαστρεβλωμένη μορφή του Γιάννη Πετρόπουλου μπαίνει αργά στο μπάνιο, χωρίς να ανάψει το φως, και δεν βγαίνει ποτέ ξανά από' κει, μέχρι που το αρχείο του βίντεο τελειώνει, κάποιες ώρες αργότερα.

Ο Πετρόπουλος βρέθηκε πεσμένος στα πλακάκια, μπροστά από τον μεγάλο καθρέφτη πάνω από το νιπτήρα, νεκρός από ανακοπή. Οι εταιρίες και οι συνεργάτες στους οποίους χρώσταγε, έστειλαν κάποια στιγμή ανθρώπους να τον ψάξουν. Και τον βρήκαν.

Νομίζω πως ξέρω ποιο ήταν το τελικό σοκ που σκότωσε τον Γιάννη Πετρόπουλο. Τον φαντάζομαι τρομοκρατημένο από την απειλή των τοίχων να τον συνθλίψουν, από φοβίες πως κάποιος άλλος βρίσκεται στο σπίτι, επίσης παγιδευμένος στον χώρο που συρρικνώνεται, και πως όσο αυτός ο χώρος απλουστεύεται και μικραίνει, γίνεται όλο και πιο δύσκολο να αποφύγει μια συνάντηση μαζί του. Και μετά, να κάνει το λάθος και να μπαίνει στο μοναδικό δωμάτιο του σπιτιού που διαθέτει καθρέφτη. Μεγάλο καθρέφτη. Και, στο τρομοκρατημένο, ανήμπορο μυαλό του, αυτός ο καθρέφτης να είναι το σημείο συνάντησης δυο κόσμων δίχως χώρο, μια αντανάκλαση, ανύπαρκτη όπως το παρόν. Τον φαντάζομαι να συναντάει το είδωλό του, τον μοναδικό παρείσακτο στον ανύπαρκτο πια χώρο του, και την καρδιά του να σταματάει απ' τον τρόπο. Ίσως, μέσα στο μούδιασμά του, ανίκανος να συνειδητοποιήσει τις ίδιες του τις κινήσεις και τις εκφράσεις του, να πίστευε για μια εφιαλτική στιγμή πως το είδωλο στο μισοφωτισμένο κρύσταλλο δρούσε ανεξάρτητα

από αυτόν. Και να είδε τον εαυτό του να γίνεται ένα μ' αυτό το είδωλο, πεθαίνοντας, καταργώντας οριστικά τον χώρο.

Τον καταλαβαίνω πολύ περισσότερο από όσο θα πίστευε ο ίδιος. Κι εσείς, που διαβάζετε αυτό το κείμενο, ίσως κάποια στιγμή να τον καταλάβετε επίσης.